A°. 1826. N°. 16.

ARNHEMSCHE COURANT.

Dingsdag den 7 Februarij.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van den 1. Februarij.

De beraadslaging over het ontwerp van wet, betrekkelijk het vee-fonds, is aan de orde van den dag.

De president verklaart de beraadslaging geopend.

De heer *de Stassart* heeft het woord. Hij maakt eenige aanmerkingen in betrekking tot het ontwerp; hij wenschte, onder anderen, eene vermindering in de uitgaven van de commissien van landbouw, en dat het onderwijs op de vee-artsenij-school te Utrecht, zoo wel in de Fransche als in de Hollandsche taal gegeven wierd, op dat ook kweekelingen uit de Waalsche provincien, daaraan konden deel nemen.

De heer *Fontein-Verschuir*, merkt aan, dat de toegestane schadeloosstelling voor vee, dat afgemaakt wordt, om de vee-pest te verhoeden, niet meer het eenigste doel is van de wet, maar dat zij voornamelijk beoogt, om eene naauwkeurige surveillance en overzigt der belangen van den landbouw in het algemeen, daar te stellen. Hij onderzoekt het ontwerp uit dit oogpunt, hij ontwikkelt deszelfs beweegredenen en toont de nuttigheid van hetzelve aan; eindelijk beantwoordt hij de tegenwerpingen waarmede hetzelve is bestreden. Indien er misbruiken hebben plaats gehad, zal hierin door het gouvernement worden voorzien. Hij zal *voor* de wet stemmen.

De heer *van Asch van Wijck*, spreekt in denzelfden geest als de vorige spreker, over de nuttigheid van de onderhavige wet, en welke vooral in de provincie Utrecht voor eenige jaren is gebleken; hij onderzoekt vervolgens de vraag, of de fondsen, bestemd om het goede, het welk men door deze wet denkt uit te werken, voldoende zijn? De spreker meent van neen. Intusschen is deze aanmerking niet van dien aard, om de toestemming aan de wet te weigeren, aan welke hij zijne goedkeurende stem zal geven.

De heer *Fockema* is van gevoelen, dat de belasting, zoo als die thans bestaat, nog maar een enkel jaar had moeten worden in stand gehouden; dat zulks voldoende zou geweest zijn, om het fonds, bestemd tot aanmoediging van den landbouw en ter voorkoming van vee-pest, tot *f* 100,000 te brengen; dat deze som voldoende was, en niet had behooren vermeerderd te worden, zoo als zulks bij het tegenwoordig ontwerp geschiedt.

Intusschen zal hij, in de hoop, dat het gouvernement in de misbruiken, die men zegt, te bestaan, zal voorzien, zijne toestemming tot de wet niet weigeren.

De heer *van Boelens* klaagt over de formaliteiten, welke men vordert tot het bekomen der schadevergoeding voor gedood vee, en merkt aan, dat de waarde van hetzelve meestal te weinig wordt getaxeerd. Hij verwacht intusschen veel goeds van de vee-artsenij-school te Utrecht, welke hij hoopt, dat een genoegzaam aantal vee-artsen zal opleveren, om in de behoeften van alle de provincien des Rijks te voorzien. Hoezeer het fonds niet geheel aan het doel beantwoordt, zal hij echter voor de voortduring van hetzelve, op den voet als bij het ontwerp is voorgedragen, zijne stem geven, omdat, volgens een oud Nederlandsch spreekwoord, [voegt hij er sierlijk bij] *die over den hond komt, komt ook over den staart.* (*Men lacht.*)

De heer *van Tuijl* brengt een kort advijs uit in de Fransche taal, waarin hij zich *tegen* de wet verklaart.

De heer *Geelhand de la Faille*, verdedigt dezelve tegen de daarop gemaakte aanmerkingen, welke hem van dien aard toeschijnen, dat de wet daarom niet moet worden verworpen. Hij beweert, dat de formaliteiten, waarover men heeft geklaagd, onvermijdelijk zijn, om misbruiken te verhoeden, en hij is van oordeel, dat men de gebreken vergroot heeft, welke overigens van alle, zelfs de volmaakste instellingen, onafscheidbaar zijn.

De heer *de Meulenaere* merkt aan, dat er eene ongelijkheid in de uitdeeling der schadevergoeding bestaat, en dat het vreemd is, dat diezelfde ongelijkheid telken jare gevonden wordt over dezelfde provincien; hij kan zich daarvan geene reden geven. Wat de formaliteiten betreft, hij gelooft ook, dat die allernoodzakelijkst zijn om de fraude tegen te gaan. De weg, welken men moet inslaan, om de schadevergoeding te erlangen, is niet algemeen bekend, en behoorde het echter te zijn; daarom wenscht de redenaar, dat daarin voorzien werd bij eene *duidelijke* en *korte* ministeriële circulaire aan de gouverneurs der onderscheidene provincien. Voor het overige zijn vele zwarigheden, welke tegen de wet waren aangevoerd, zoo door de antwoorden van het gouvernement, als door de aanmerkingen van den heer *Fontein-Verschuir*, die veel licht over dezelve verspreid hadden, uit den weg geruimd, zoo dat hij geene zwarigheid zag zich *voor* de aanneming der wet te verklaren.

De heer *Reiphins* herhaalt de bedenkingen, tegen de oorspronkelijke wet, betreffende het vee-fonds van 1816, alsmede tegen die van 1821, waarbij die belasting wordt gehandhaafd, in het midden gebragt. Men heeft de laatsgemelde wet aangenomen, om dat zij slechts voor 5 jaren was. Maar nu stelt men eene nieuwe prolongatie voor. Dit had hij niet verwacht, en hij meent, dat de argumenten, bevorens tegen deze wet gemaakt, thans op nieuw behoorden te worden overwogen. Hij doet opmerken, dat de bestemming der belasting thans niet meer dezelfde is, welke zij te voren was, daar de sommen, welke worden opgebragt niet alleen maar strekten, om de schadevergoeding voor gedood vee te betalen, maar dat zij voornamelijk dienden, om te voorzien in het onderhoud van gestichten, die de middelen verschaffen om de vee-pest voor te komen. Hij is ook nog van gevoelen, dat het tegenwoordige fonds genoegzaam is voor deszelfs bestemming. Wijders zegt hij een voorstander te zijn van de vee-artsenij-school te Utrecht. Hij zal de ophelderingen van den minister afwachten, om daarnaar zijne stem te regelen. (Hij heeft *voor* de wet gestemd).

De heer *Corver Hooft* is ook van meening, dat het fonds niet moet worden vermeerderd met *f* 10,000 boven deszelfs primitieve bepaling van *f* 100,000, gelijk de voorgedragene wet voorstelt. Hij kan er, om die reden, zijne goedkeuring niet aan hechten.

Z. Exc. de Minister van Binnenlandsche zaken verdedigt vervolgens de wet tegen de gemaakte aanmerkingen en geeft de verlangde inlichtingen.

De heer *Hooft* doet een verschil tusschen den Franschen en Hollandschen tekst der wet opmerken.

De voorzitter antwoordt, dat die drukfeil zal worden hersteld.

De discussie wordt gesloten. Men gaat over tot stemmen, waarvan de uitslag is de aanneming der wet, met 50 stemmen *voor* en zes *tegen*, zijnde die van de heeren *Corver Hooft*, *van Tuijl*, *Warin*, *van Randwijck*, *G. G. Clifford* en *Nicolaï*. Zij zal naar de eerste kamer worden gezonden.

De zitting wordt opgeheven en geadjourneerd tot morgen ten twee ure.

In deze zitting zijn de navolgende petitien en adressen ter tafel gebragt: 1°. Van *Barend ter Haar en Zoon*, te Amsterdam, reclamerende, in meer dan een opzigt, tegen de aanhangige concept-wet, houdende eenige veranderingen in het tarief van regten op den in-, uit- en doorvoer; 2°. van de weduwe *Bots en Zonen* en andere fabriekanten van bonte lijnwaden, katoenen, enz. te Helmond, in Noord-Braband, de voorzegde concept-wet ondersteunende en de bedenkingen, daartegen aangevoerd, wederleggende; 3°. van *Paulus* en *Hendrik Vrede*, *Jellinghaus* en andere fabriekanten te Tilburg, in Noord-Braband, hun verlangen te kennen gevende, dat het inkomend regt, overeenkomstig voorzegde concept-wet, niet naar de *waarde* der goederen, maar volgens het *gewigt* worde geheven; 4°. van *Previnaire*, *Bechart* en andere fabriekanten, te Brussel, die zich verklaren voor de voorgedragene veranderingen in het tarief, en de gronden trachten te wederleggen in andere petitien aangevoerd; 5°. van *Castiers* en andere kooplieden in het groot, te Antwerpen, hunne bedenkingen op het voorgestelde tarief aanbiedende; 6°. van *Condes* en andere kooplieden te Amsterdam, hunne bezwaren tegen onderscheidene bepalingen van het nieuwe tarief voordragende; 7°. van *Scheltema* en andere fabriekanten te Leijden, welke verlangen, dat de concept-wet worde aangenomen, daar zij die als heilzaam beschouwen; 8°. van *Verkruijssen Bruneel*, fabriekanten in kantgaren, te Kortrijk, die meerdere bescherming verlangt voor zijn fabriekaat en voor de nationale fabrieken in het algemeen; 9°. van *Goethals Verkruijssen*, mede fabriekant te Kortrijk, die hetzelfde verlangen, en dezelfde beweeringen, uitdrukt; 10°. van *Scheurleer*, koopman in wollen manufacturen, te Amsterdam, die zijne bezwaren inbrengt tegen de concept-wet, houdende veranderingen in het tarief, welke hij beschouwt als nadeelig voor den handel te zijn; 11°. van *Dqbeine* en andere fabriekanten in kousen, mutsen, enz. (*bonnetèrie*) te Doornik, hunne vrees aan den dag leggende, dat hunne fabriekwaren van katoen en wol niet duidelijk genoeg zijn aangeduid, in het nieuwe tarief, om hun de voordeelen van hetzelve te doen genieten; 12°. van *Gilson* en andere fabriekanten, te Doornik, het voorgestelde tarief ondersteunende en beweerende, dat de tegenwoordige wijze van heffen der inkomende regten, volgens de *waarde* der goederen, die regten bijna nietig maakt; 13°. van *Wijeman* en *Assenberg*, kooplieden te Amsterdam, die de gronden van hunne vorige petitien op nieuw aandringen en de antwoorden van het gouvernement, tot ondersteuning van het nieuwe tarief, trachten te wederleggen; 14°. van *Mercher* en omtrent 80 andere makelaars, te Amsterdam, eenige bedenkingen aanbiedende op het concept-wetboek van koophandel, voor zoo ver het hen betreft; 15°. van de *stedelijke regering van Enschedé*, in Overijssel, hun verlangen te kennen gevende, dat de project-wet, aangaande de *onteigeningen*, aanleiding moge geven om *kerkhoven* te doen aanleggen; 16°. van *Hellings*, solliciteur in 's Gravenhage, die onlangs dispensatie van een artikel van het burgerlijk wetboek, voor zekeren *Steffens*, van Hoorn, verzocht heeft, in eene petitie aan de Tweede Kamer, doch welke petitie door voorzegden *Steffens* bij authentieke acte is gedesavoueerd, leggende de rekwestrant een aantal stukken over, waaruit

uit zonde blijken, dat hij wel en wettig tot het indienen der petitien voor meergemelden *Steffens* was geauthoriseerd, en verzoekende in zijnen goeden naam, te worden hersteld.

Zitting van Donderdag den 2. Februarij.

In deze zitting is ingekomen een ontwerp van wet, houdende nadere regeling van de grensscheiding tusschen de provincien Limburg en Luik; wijders drie rekwesten, als een van de heeren *Vreede*, fabriekanten in laken, te Tilburg, provincie Noord-Braband, ter wederlegging der gronden, in de rekwesten van eenige kooplieden van Amsterdam en Rotterdam aangevoerd tegen de concept-wet, waarbij eenige veranderingen in het tarief van regten op den in-, uit- en doorvoer worden voorgesteld; het tweede van den heer *Goethals*, fabriekant in kant-garen, te Kortrijk, zich beklagende wegens het tarief van regten op den in- en uitvoer in Frankrijk, en doorgaande represailles verzoekende; het derde rekwest is van zekeren *Augustin Debukdere*, te Brugge, die zich beklaagt wegens onregt, dat hem zoude zijn aangedaan en waaromtrent hij zich reeds aan de kamer had geadresseerd, verzoekende antwoord op zijne vorige petitie.

De kamer ontvangt de hulde van eenige boekwerken, welke in de bibliotheek zullen worden geplaatst.

De zitting wordt opgeheven en geadjourneerd tot aanstaanden Dingsdag ten een uur.

PETERSBURG, den 22. Januarij.

De volgende stukken geven berigt van eenen opstand, die moet beschouwd worden als in verband te staan met dien, welke den 26. December te Petersburg plaats had.

Dag-order van den chef van den generalen-staf van Z. K. M. Petersburg, den 8. (20.) Januarij.

» De luitenant-kolonel *Mouravieff-Apostol*, van het regement infanterie van *Tchernigoff*, is door de ontdekkingen en de bekendtenissen van medepligtigen, gebleken te zijn een der voornaamste zamenzweerders, die den ondergang van den staat beraamden, door middel van eenen revolutionnairen slag; een diergenen, welke reeds sedert verscheidene jaren afschuwelijke oogmerken tegen het gouvernement koesterden, en welke zelfs het gruwelijk ontwerp hadden gesmeed, den overleden Keizer *Alexander*, glorieuser gedachtenis, van het leven te berooven. Bij het ontdekken van deze moorddadige zamenzwering, werd er last gegeven van *Mouravieff* in hechtenis te nemen. Toen dit zou ten uitvoer gebragt worden, door den luitenant-kolonel *Gebel*, kommandant van het regement Tchernigoff, viel *Mouravieff* op dezen officier aan, en bragt hem verscheidene wonden toe. Het gelukte hem eenige kompagnien van dat regement in opstand te brengen, onder hetzelfde bedriegelijk voorwendsel, waarvan de zaamgezworenen zich te Petersburg bediend hadden, namelijk de verpligting, om den eed, aan Z. K. H. den Cesarewitsch en grootvorst *Konstantijn* gedaan, getrouw te blijven. Vervolgens liet *Mouravieff* den renbode en de gendarmen, die gezonden waren om hem naar Petersburg over te brengen, gevangen nemen, plunderde de kas van het regement, liet de geketende boosdoeners los, die zich in de stads gevangenis van Vassilkoff bevonden, en gaf de stad aan de buitensporigheden der soldaten over. Intusschen waren 3 kompagnien van hetzelfde regement, onder de orders van den majoor *Trouchin*, hunnen pligt onverzettelijk getrouw gebleven. Dezelve zonderden zich van de oproerlingen af, en de luitenant *Pavloff* redde de papieren en het zegel van het regement Tchernigoff, waarbij hij adjudant was.

De opperbevelhebber van het eerste legerkorps van dit voorval verwittigd, gaf dadelijk bevel aan den generaal der infanterie, prins *Scherbatoff*, bevelhebber van het naast bij gelegen korps, om zich in persoon met een genoegzaam aantal troepen derwaarts te begeven, om deze bende oproerlingen te vernielen en het regement Tchernigoff tot de orde terug te brengen, en onverwijld zoodanige gestrenge maatregelen te nemen, als de omstandigheden zouden vereischen. Hoezeer men genoegzaam zeker is, dat de verdere gevolgen van eene zoo snoode poging door deze maatregelen zullen gestuit worden, heeft echter, om zelfs de mogelijkheid van gevaar af te weren, in het onwaarschijnelijke geval, dat de oproerlingen den generaal, Prins *Scherbatoff*, mogten ontsnappen, Z. M. de Keizer, voor dezen oogenblik, het bevel over het derde korps infanterie aan Z. K. H. den Cesarewitsch en grootvorst *Konstantijn* opgedragen, ten einde de demping van den opstand des te beter te verzekeren.

De Keizer voor grondregel aangenomen hebbende, om geheel rondborstig te zijn jegens die troepen, welke, terstond bij zijne troonsbeklimming, blijken gegeven hebben van onkreukbare trouw aan de wettige magt, heeft mij gelast, de vorenstaande gebeurtenissen bekend te maken, waardoor de naam van den verrader *Mouravieff-Apostol* moet geschandvlekt en die van den luitenant-kolonel *Gebel*, van den majoor *Trouchin* en van den luitenant *Pavloff* eervol moet onderscheiden, als hebbende door hunnen onverschrokken ijver, zich de achting der getrouwe en dappere Russische legers waardig gemaakt.

Op den oogenblik, dat deze dag-order Z. K. M. ter goedkeuring werd aangeboden, kwam er eene boodschap van den opperbevelhebber van het eerste legerkorps aan, vergezeld van een rapport van den luitenant-generaal *Roth*, bevelhebber van het 3. korps infanterie, aan den adjudant-generaal, prins *Scherbatoff*. Dit rapport meldt, dat de opstand van het regement Tchernigoff geheel gedempt is."

Een nader rapport van den luitenant-generaal *Roth*, aan den opperbevelhebber van het eerste legerkorps, graaf *van Sacken*, geeft meer omstandige berigten omtrent het voorgevallene te Onstinowka. De inhoud van dit rapport volgt hier:

» Ik haast mij Uwe Exc. kennis te geven, dat, na op marsch naar Povolock te zijn gegaan en gedurende twee dagen den oproerling *Mouravieff-Apostol*, aan het hoofd van 6 kompagnien van het regement infanterie Tchernigoff, vervolgd te hebben, het mij gelukt is hem van drie kanten te omsingelen. Het detachement uit het middelpunt bereikte de rebellen op de hoogte van Onstinowka, digt bij het dorp Pologoff, in het distrikt van Vassilkoff. *Mouravieff-Apostol*, onze troepen ziende naderen, liet de rebellen een carrée formeren, en trok, het geweer in den arm, regt op onze stukken aan. Maar met eene laag schroot begroet, begon het carrée dadelijk te wankelen. De ruiterij deed daarop eenen aanval en alle rebellen wierpen hunne wapenen weg. Ongeveer 700 soldaten zijn gevangen genomen, alsmede de luitenant-kolonel *Mouravieff-Apostol* zelf, die zeer zwaar gewond is, door een stuk schroot en een sabelhouw in het hoofd, de tweede kapitein, baron *Solovieff*, de luitenant *Bijstrijchij*, de tweede luitenant *Bestoujeff-Rioumine* van het regement infanterie Poltava en een broeder van *Mouravieff-Apostol*, gepensionneerd luitenant-kolonel. De luitenants *Kousmino*, *Chipila* en een ander broeder van *Mouravieff-Apostol*, vaandrig bij den generalen-staf van Z. M., zijn gesneuveld, als ook verscheiden soldaten; terwijl eenige anderen zijn gekwetst. Van onze zijde hebben wij geen dooden noch gekwetsten. Uwe Exc. kennisgevende, dat de opstand geheel is gedempt, maak ik het mij tevens ten pligt hierbij te voegen, dat de tegen de rebellen aangevoerde troepen den meesten en prijswaardigsten ijver hebben aan den dag gelegd. De soldaten, die *Mouravieff-Apostol* vergezelden, hebben over het algemeen volstrekt geen wederstand geboden, en het is klaarblijkelijk, dat zij bedrogen en in den opstand medegesleept zijn. De eerste kompagnie grenadiers van het regement Tchernigoff heeft niet alleen het voorbeeld der anderen niet gevolgd, maar hen verlaten, om zich bij mij te voegen, welk gedrag ik toeschrijf aan de groote standvastigheid en aan de hoedanigheden, welke den kapitein *Kozloff*, die dezelve kommandeert, onderscheiden."

ARNHEM, den 6. Februarij.

Het ijs in den Beneden-Rijn is Zaturdag ll. in beweging geraakt en weggedreven, zoodat wij thans weder eene opene rivier hebben.

— Heden hebben wij berigten uit Petersburg, tot den 24. Januarij, waaruit wij het volgende mededeelen:

» *Petersburg, den 23. Januarij.* Z. K. H. de Prins van Oranje is heden in deze hoofdstad aangekomen.

» Volgens tijdingen uit Taganrog, van den 31. December, was H. M. de Keizerin *Elisabeth* bij het vertrek van den lijkstoet van wijlen den Keizer zeer aangedaan geweest, zonder dat zulks echter eene nadeelige uitwerking op hare gezondheid heeft gehad, welke zich eenigzins begint te herstellen.

» Het handels-traktaat, dat in 1817 tusschen Rusland en Zweden is gesloten, moest, ingevolge art. 16, met het begin dezes jaars ophouden te werken. Het gouvernement van Zweden goed gevonden hebbende, hetzelve tot nader orden kracht te laten behouden, heeft Z. M. de Keizer van zijnen kant dezelfde bepaling voor Rusland en Finland gemaakt."

— Uit Odessa wordt den 17. Januarij het volgende geschreven: — De droevige zamenzwering te Petersburg, schijnt uitgebreider takken gehad te hebben, dan men aanvankelijk geloofde; volgens berigten uit Bessarabie, zijn onder de aldaar gestationneerde armee vier generaals en verscheidene staf-officieren gevat en naar het binnenste des Rijks vervoerd geworden. Men spreekt sedert van eene ontbinding dezer armee; doch vermoedelijk te voorbarig. Zeker daarentegen schijnt het te zijn, dat reeds de vereenwigde Keizer van eene zamenzwering bij de armee kennis droeg, en nog eenige dagen voor zijne ziekte den adjudant-generaal graaf *Czernitscheff* last gegeven had, daaromtrent onderzoek te doen. De plotselinge gevaarlijke ziekte van Keizer *Alexander* heeft waarschijnlijk het volvoeren der taak van den graaf *Czernitscheff* vertraagd, doch ook de nieuwe regering te Petersburg kent de woelingen der strafwaardige factie, welke het menschdom weder in ongeluk dreigde te storten.

Mengelwerk.

KUNST OM SCHULDEN TE MAKEN EN ZYNE SCHULDEISCHERS OM DEN TUIN TE LEIDEN,

Amsterdam, 30 November 1825.

Aan den Heer Redacteur van de Arnhemsche Courant.

Bij mijnen brief, aan u gezonden den 21. April ll. en geplaatst in uwe Courant van den 3. Mei daaraanvolgende, maakte ik melding van een Fransch werkje, ten titel hebbende: *De kunst om schulden te maken*, en gaf mijn voornemen te kennen, om u daarvan bij vervolg eens wat meer te vertellen. Sedert dien tijd is mij in handen gekomen het vervolg op dat stuk, hetgeen door den Schrijver wordt genoemd: *L'art de promener ses creanciers* [de kunst om zijne schuldeischers om den tuin te leiden]. Ik gevoel thans lust om mijn voornemen ten uitvoer te brengen, in de hoop, dat het aan uwe lezers eenige verpoozing zal kunnen verschaffen, bekend te worden met eene leer, vrij wat grappiger en althans vrij wat nieuwer, ja zelfs, hier en daar, vrij wat meer waarheid behelzende dan, die van DA COSTA en Comp. Onverminderd de lessen, die er sommigen uit kunnen trekken, welke zich zouden wenschen toe te leggen op eene kunst, die wel de Gouvernementen van enkelde landen, gelijk, bij voorbeeld, *Spanje*, zeer goed verstaan, maar waaromtrent vele *individus*, zich in verlegenheid bevinden. De Schrijver gaat uit van het beginsel, door SAY en andere beroemde Schrijvers over de staathuishoudkunde vastgesteld, dat de bevolking van alle landen wordt verdeeld in twee groote klassen, die van *voortbrengende* en die van *verbruikende*, en dat, zoo dikmaals men te werk gaat als *voortbrenger*, men ook regt heeft op het *equivalent* van het voortgebragte. De Schrijver trekt hieruit deze gevolgtrekking, dat, zoo hij bewijzen kan, dat een man,

zoo als hij zich die voorstelt, *un homme comme il faut*, en dus een man, hebbende de ware hoedanigheden voor zijne kunst, *voortbrengt*, de Maatschappij ook verpligt is voor het onderhoud van dezen man te zorgen.

Dit *voortbrengen* nu ligt niet in moeijelijke bezigheden, ten opzigte van koophandel, landbouw, fabrieken of trafieken; o neen! het gaat geheel anders in zijn werk. De man *comme il faut* stapt niet voor elf ure uit zijn bed, en hierdoor brengt hij reeds dadelijk dat voordeel aan, dat hij het aantal helpt verminderen van die menigte lediggangers, welke reeds van den vroegen ochtend er zich op toe schijnen te leggen, om de passage in groote steden moeijelijk te maken. Hij strikt zijnen das met een bijzonder gelukkigen smaak; lokt anderen uit, dergelijke dassen te koopen, en bevordert hierdoor het slijt der mousselines. Hij gebruikt het ontbijt bij FORTONI [een druk bezocht koffijhuis te *Parijs*] en kiest het smakelijkste. Zoo vraagt hij, b. v., *ortolans à la Provençale — truffels à l'Italienne*. Hij eet van dat alles met eene graagte, die volstrekt aanstekelijk is en den eetlust bij anderen opwekt.

Ziedaar reeds een geheel departement op weg om rijk te worden, door een enkeld ontbijt van den man *comme il faut*. De bevolking van *Perigord* was kwijnende, zonder werk, en nu komen er handen te kort om *truffels* te zoeken. Hij zelve heeft geen rijtuig, schoon hij er een verdiende. Niemand echter weet er beter over te oordeelen dan hij. Daarvan hangt de welvaart af van de rijtuig- en zadelmakers. Hij hecht zijne goedkeuring aan zeker soort van tuigen en het leder, daartoe noodig, wordt een gezocht artikel. Hij gaat in de Tuileriën wandelen, in afwachting van het eetens-uur. Denk niet, dat zijne ledigheid daar zonder vrucht zij. Hij zet zich neder, zoo gemakkelijk en ongedwongen, dat andere wandelaars tot navolging genoopt worden, en in een ondeelbaar oogenblik zijn alle stoelen bezet, tot groot voordeel van haar, die deze zitplaatsen verhuurt. Eene schoonheid van bedenkelijk voorkomen wandelt zuchtende in eene der zijlanen. Onze man vindt, dat zij er niet ongevallig uitziet, en ziedaar een Engelschman gereed om haar zijn arm en zijne beurs aan te bieden. Gebruikt hij het middagmaal, hij neuriet op het *désert* het laatst uitgekomen air van DESAUGIERS. Hij doet het hierdoor opgang maken; weldra zijn de exemplaren van hetzelve uitverkocht en op die wijs zijn de *Zanggodinnen* zelve genoodzaakt om *vruchtbaar* te worden. Hij is een wandelende fabriek van vreugde en vrolijkheid. De grappige rollen van BRUNET en POTIER zijn hem gemeenzaam; hij weet die te pas te brengen en ieder roept: *Wij dienen dit te gaan zien.* De Schouwburg zou ledig zijn geweest, nu krijgt dezelve volop bezoek en maakt een goeden ontvangst. »Indien dit alles geen »voortbrengen is (roept de snaaksche Schrijver uit), dan versta ik het »niet, men verscheure dan vrij SMITH, en al de werken, die immer »over de staathuishoudkunde geschreven zijn."

De Maatschappij is dus verpligt de betaling op zich te nemen van zoodanig soort van *voortbrengers*, die, door hun voorbeeld en wijze van leven, welvaart bezorgen in verschillende standen, en het te kort komende aanvullen van zoodanige manspersonen, welke niets *voortbrengen.*

Men zou echter toonen den Schrijver niet te verstaan, zoo men begreep, dat hier kwestie is van het schulden maken wegens kleinigheden, gelijk een rok, een paar schoenen, of eenige ponden brood: dit ware vernederend; neen: uit het bovengezegde vloeit voort de stelling, dat elk man *comme il faut* in de massa der volks-rijkdommen een zeker kapitaal *representeert*, waarvan het bedrag afhangt van de ligchaamshoedanigheden, waarmede hij is begaafd en van het min of meer kostbare zijner zedelijke opvoeding.

Hier stelt de Schrijver drie afdeelingen: 1°. Dezulken, aan wien de Maatschappij schuldig is een kapitaal van fr. 200,000 of 10,000 fr. renten. 2°. Dezulken, aan wien de Maatschappij schuldig is een kapitaal van fr. 100,000 of 5000 fr. renten. En eindelijk 3°. dezulken, aan wien de Maatschappij schuldig is een kapitaal van 50,000 fr. of 2500 fr. renten.

In het voorhanden werk wordt alleen gesproken van den man *comme il faut*, behoorende tot de eerste klasse, waarvan de toepassing in evenredigheid van 25 tot 50 en 50 tot 100 geldende is, ten aanzien der mindere soorten. Zoodanig een man dan moet zich voorstellen, dat hij schuldeischer van de Maatschappij is voor eene som van 10,000 fr. rente per jaar. Hij is verongelijkt, zoo hij die niet verteert; hij is het slagtoffer van de zamenleving, die hem blijkbaar onthoudt wat hij door overdrevene naauwgezetheid minder mogt verteeren. Dezen man dus te leeren, hoe, zonder een duit in den zak, deze fr. 10,000 aan renten te vinden, dit is het doel van den Schrijver, ontwikkeld in het eerste gedeelte *de kunst om schulden te maken*, of, om in korte woorden het denkbeeld juister uit te drukken, *de kunst om de gemelde pretentie ten laste van het publiek te verevenen.*

De zwarigheid, welke men hiertegen zou kunnen inbrengen, dat zoodanig een persoon bij zijn overlijden een *deficit* van 200,000 fr. achter laat, is volstrekt van geene waarde; want dezelve vindt hare oplossing daarin, dat de man *comme il faut*, bij zijn leven 200,000 francs verteerende, door zijne doeltreffende levenswijs, millioenen heeft voortgebragt. Zij, die bij den overledenen nog openstaande rekeningen hadden, zullen zich naar deze waarheid niet willen voegen; maar dat slag van menschen is meestal zeer kortzigtig en partijdig. Men ondervrage niet hen, maar men late hier spreken *de Kunsten en Wetenschappen*, *de Handel* en *Nijverheid*. De gemelde kunst nu vooronderstelt eene andere, die er als het ware een uitvloeisel van is, en welke het tweede gedeelte des Werks uitmaakt; het is die, *om zijne schuldeischers om den tuin te leiden* [meer naïf in het Fransch *l'art de promener ses creanciers*].

Zie hier de grondslag dier kunst: Indien de man *comme il faut* een kapitaal voorstelt van fr. 200,000, dan spreekt het van zelve, dat hij regt heeft juist deze som op de zamenleving te heffen. Dit is de maatstaf van zijn geweten. Zoo hij dezelve te boven ging in zijne verteeringen, dan wierd hij een deugniet; maar binnen die beperking blijvende, dan is hij gemagtigd *zijne schuldeischers om den tuin te leiden*. Deze kunst bezitten echter weinigen en dezelve is inderdaad zeer ingewikkeld. Velen, die schulden maken, vergetende wat de Maatschappij hun verpligt is, vervallen in eene menigte strikken. Zij gaan verbindtenissen aan, te dol om van te spreken. Zij zijn dadelijk bang voor de Regtbanken. Een Deurwaarder verschaft hen koliek-pijnen. Zij teekenen *promessen*, daar, waar eenvoudig pligtplegingen te pas komen. Zij zijn onhandig in het verkrijgen van uitstel, en in het behoorlijk *dresseren* hunner dienstboden. Zij doen betalingen op rekening, die kant noch wal raken. Van waar al die verkeerdheden? omdat de meesten vergeten, dat zij wettige crediteuren zijn voor een bedrag van fr. 200,000 ten laste van het publiek.

Na deze inleiding gaat de Schrijver voort met de ontwikkeling zijner denkbeelden, die, wegens de origineele vinding, opmerkelijk en in verschillende Hoofdstukken vervat zijn. Hij, die het Fransch verstaat, verschaffe zich het werkje zelve of den nadruk, te *Brussel* uitgekomen. Hij zal zich het geld niet beklagen, maar dikmaals grimlagchen over des Schrijvers geestige invallen, waarvan velen in onze taal bijna niet zijn over te zetten, doch waarvan ik echter beproeven wil eenig overzigt te geven.

HOOFDSTUK I.

Niet ieder, die wil, kan het moeijelijk bestaan van een man *comme il faut* bij der hand nemen. Alvorens zich daaraan te wijden, behoort men zijne krachten te meten en de hoedanigheden na te gaan, die men, hetzij van de natuur, hetzij door de opvoeding heeft verkregen; want zoo Jan en Alleman geschiktheid hadden, om de *professie* uit te oefenen van een *debiteur* of van een man *comme il faut*, dan spreekt het van zelve, dat alle rekeningen-courant, welke uit twee deelen, *credit* en *debet*, bestaan, spoedig niet meer dan eene kolom zouden bevatten, en dat er op die wijs geen balans meer te maken zou vallen.

Men kan voor *Frankrijk* geen grooter getal aannemen dan 100,000 *individus*, voor het gemelde beroep geschikt, staande alzoo deze klasse, ten opzigte der bevolking van *Frankrijk*, als 1 tot 300; weshalve elke afdeeling van 300 zielen een man *comme il faut* [van den 1:, 2: of 3. rang] behoort te onderhouden.

Het onderzoek nopens de geschiktheid, om zich tot deze keur der natie te verheffen, behoort zich te bepalen tot 1°. de ligchaamshoedanigheid, 2°. de opvoeding, 3°. de geestgesteldheid of het karakter. Dit onderzoek zij gestreng; want hij, die zich te ligtvaardig een diploma tot het bedoelde bedrijf toestaat, baant zich eenen zekeren weg tot de gijzeling.

HOOFDSTUK II.

De man *comme il faut* moet door de natuur ruim zijn bedeeld. De wetten geven eene zeer onvolledige *definitie*, van hetgeen *eigendom* is te noemen. De Regtsgeleerden onderscheiden dezelve in roerende en onroerende bezittingen. Van daar die treurige vooroordeelen, welke het aanzien van den mensch doen afhangen van eenige morgens land, een kostbare huisraad en een zeker aantal stukken goud; zoodanig, dat, volgens dit bekrompen begrip, de achting, het *credit* en de opvoeding de zeer onderdanige dienaars zouden zijn van een stuk land, een inventaris, of van eenige ponden gewigt.

Het is intusschen blijkbaar, dat, behalve de genoemde eigendommen, er nog andere zijn van veel verhevener aard; bij voorbeeld:

Ouderdom van dertig à veertig jaren. — Gestalte van vijf voeten en vier à zes duimen. — Twee en dertig zeer witte tanden. — Eene gezondheid van ijzer. — Eene maag van metaal. — Sterke lendenen en vuisten. — Zware bakbaarden. — Kuiten, elk van 6 duimen diameter.

Deze hoedanigheden zijn zeer degelijke en zelfs *geprivilegeerde* eigendommen; want, in geval van ruiling of verkoop, kan geen Minister van Financien er regt van registratie voor doen betalen. Bij verhuring zegt men het contract op als men het goed vindt. Zij zijn uit de natuur der zaak onvatbaar voor in beslag neming, of verbeurd verklaring, een voorregt, waarvan roerende en onroerende goederen, gedrukte werken, zelfs dagelijks uitkomende Nieuwsbladen, verstoken zijn. De man *comme il faut* moet deze opgenoemde eigendommen bezitten en de Schrijver merkt hier, in het voorbijgaan, op, dat dezelve ook wel bij de verkiezing van Volksvertegenwoordigers in aanmerking behoorden te komen; »want (zegt hij) wat gebeurd nu? De aanslag voor de belastingen fa»briceert u een gedeputeerde. Het is duidelijk en klaar, dat hij 1000 fr. »en meer aan belastingen betaalt; maar laat ons eens zien of hij bestand »is tegen den zwaren arbeid van een Volksvertegenwoordiger. Het toeval »wil, dat zijne lengte niet meer is dan vier voet en zes duim; dat hij »zich ter naauwernood kan staande houden op zijne magere en kromme »beenen; dat hij gedurende twintig winters eene bezetting op de borst »heeft, welke hem de stem beneemt, en dat zijne eenigste wetgevende »daad zich bepaalt tot het vragen van verlof tot afwezendheid, ter zake »zijner zinkingen. Ter goeder trouw is dit een man, geschikt om een »getal van 100,000 te vertegenwoordigen? Zullen zijne vaste goederen »een voorstel van wet een rapport op rekwesten doen? Verwacht gij, »dat zijn landgoed het woord zal vragen. Zal zijn kasteel zich verzetten »tegen de sluiting der debatten? Zult gij zijne vijvers doen stemmen en »zijne bosschen op het spreekgestoelte doen verschijnen?

»Welk een onderscheid bij den *eigendom*, zoo als ik die versta! Ik »verlang echter niet, dat men deze tot volstrekten maatstaf neme. Zoo »zou ik b. v. niet als éénige vereischte tot verkiesbaarheid wenschen te »stellen een paar fiksche bakbaarden. Ik begeer niet, dat juist daarom »iemand gekozen worde, omdat hij in het bezit is van twee en dertig »zeer witte tanden of een paar kuiten, respectivelijk ter dikte van 6 duim »over het kruis; maar ik zou verlangen, dat die eigendommelijke *phisi»que organisatie* eene zekere geldswaarde voorstelle, ten gevolge, dat »een man van een schoon voorkomen, niet, zoo als thans, finaal van »de Kamers der Volksvertegenwoordigers wierde uitgesloten."

Indien dit echter al in het staatkundige tot dus ver niet in aanmerking wordt genomen, zoo meent echter de Schrijver, dat de man *comme il faut* het regt heeft om hetzelve te doen gelden, daar het een goed deel

van zijn kapitaal ad fr. 200,000 uitmaakt. Hij kan het met zijn geweten volkomen overeenbrengen de genoemde eigendommen te taxeeren als volgt:

30 à 40 Jaren ouderdom.	fr.	5000.
Gestalte van vijf voeten zes duimen.	—	3000.
Twee en dertig witte tanden à 50 fr. per stuk.	—	1600.
Gezondheid van ijzer.	—	6000.
Maag van metaal.	—	3000.
Sterke lendenen en vuisten.	—	10,000.
Zware bakbaarden à 500 fr. ieder.	—	1000.
Kuiten van zes duimen diameter.	—	2400.
Totaal.	fr.	32,000.

De Schrijver meent, dat deze berekening niet dan matig is te noemen, en dat er in *Frankrijk* (welligt ook in *Nederland*) verschrikkelijk veel Pairs en Markiezen worden gevonden, die er vrij wat meer voor zouden willen betalen.

(Het Vervolg hierna.)

Den Heere Redacteur, enz.

MYNHEER!

Iedere maatregel, door een Bestuur genomen, doet spreken ten goede of ten kwade, d. i. *laudatur ab his, culpatur ab illis.* De een prijst en de ander laakt. Dit mag wezen; elk mag op eene betamelijke wijze zijn gevoelen voorbrengen.

Zulks is dan ook wel degelijk het geval met de uitgegevene bevelen, ten opzigte van de bedelaars. Het kan u niet dan bekend zijn, dat men omtrent hen strenge maatregelen begint te nemen, namelijk, om hen, willens of onwillens, van de straten en publieke wegen naar een of ander gesticht te krijgen. Zulks maakt, in de groote stad, alwaar ik met ter woon ben, veel opspraak, en ik heb menig zeloot der armen hooren zeggen: *niemand kan mij het geven verbieden*; en dus wilde hij blijven geven aan wien hem vroeg. De daad van het Bestuur beschouwde hij als eene inbreuk op zijne regten, als gever nog grooter, dan op die des bedelaars.

Zoudt gij het wel gelooven, Mijnheer de Redacteur! dat in de 19de eeuw nog menschen zijn, welke deswege het Gouvernement allerlei rampen en onheilen voorspellen, met één woord, den vloek des Hemels! Ja, gij zult het daarom gelooven, wijl gij zeer goed weten zult, dat, in weerwil van onze hooge scholen en geleerde genootschappen, het bijgeloof nog blijft leven, nog blijft woeden. Ik heb iemand voorbeelden hooren bijbrengen van Vorsten, zigtbaar door den Hemel gekastijd, om het wegnemen der bedelaars van de straat, en met name LODEWYK XV. en LODEWYK XVI. Gij zult mij gaarne de moeite eener wederlegging besparen; maar sommigen leiden het af van JEZUS voorspelling, *dat wij immer armen met ons zouden hebben.* Men weet niet, zoo ongerijmd het is, of men die taal wel eene profanatie kan noemen.

Anderen gronden zich op het natuurregt, en deze *schijnen* meer grond voor zich te hebben. Het is, zeggen zij, eene schennis der hoogste regten van den mensch, wanneer men hem zijne vrijheid beneemt, welke vrijheid een *necessarium* (*) is van zijn bestaan. Het staat een elk vrij al of niet te geven, maar den vrager van zijne vrijheid berooven, is eene misdaad. Nu declameren zij over die vrijheid; zij etaijeren zich met ROUSSEAU, welke van de armen zegt: » Gij, rijken! noemt de armen een ongedierte (*une vermine*) hetwelk den rijken aankleeft. Gij hebt gelijk, het is natuurlijk, dat kinderen hunne vaders aankleven; want gij zijt het, welke armen maakt. Het is immers wel zoo gemakkelijk eene aalmoes te geven, als een ongelukkigen huisvader met de woorden af te schepen: God helpe u. (*Dieu vous assiste.*)

Ik zal niet opmerken, dat, in weerwil van die schijnbaar filantropische woorden, ROUSSEAU, naar zijne eigene belijdenis (*Confess.* Tom. III), een *gierigaard* was; ik zal hun liefst antwoorden, welke zoo zeer over de *vrijheid zelve* van elken mensch roepen, om eene dergelijke consequentie te trekken.

1°. Moet men dieven, moordenaars, brandstichters, enz., maar loopen laten? zoo ja, is de maatschappij ontbonden.

Atqui, ergo, zijn er omstandigheden, waarin de eene mensch den anderen mensch van zijne vrijheid mag berooven.

Dit is het voornaamste punt, de *cardo quaestionis.* Nu rest alleen te onderzoeken, of men bedelaars van hunne vrijheid *mag* berooven.

2°. Het nut van het *algemeen* gaat boven het nut [?] van eenigen.

Voor eenigen tijd kwam eene ziekelijke, bedelende vrouw bij den molenaar, niet ver van *Hilversum*, en vroeg daar dringend om eenige laafnis, welke haar, door de medelijdende vrouw van den molenaar, dan ook gegeven werd. De bedelaresse ging henen, en de vrouw van den molenaar toevallig uit het venster op de heide ziende, zag, dat de zoogenaamde ziekelijke bedelaresse haar gewaad aittrok en in dat van een manspersoon haren weg vervolgde. Wat oogmerk de vermomde had gehad, valt ligt te bevroeden; de manspersonen, die hij in den molen had bespeurd, hadden, onwetend, dat verijdeld.

Wij zouden honderd dergelijke voorbeelden kunnen aanhalen, maar wij zeggen liever:

3°. Dat de bedelaar van beroep, die de gelegenheid ziet in het groot of in het klein, met list of met geweld, een dief wordt. Meermalen dienen zij, onder hun bedelen, om op herkenning uit te gaan, of voor hun zelven, of voor andere dieven, in wier soldij zij stonden. Menig een is van zulke voorwerpen beroofd geworden, welke hij aan geen mensch, dan aan zijne eigene huisgenooten dacht bekend te zijn, en die er geen acht op geslagen heeft, dat een bedelaar in de nabijheid van zijne woning had rondgezworven.

4°. Is een bedelaar gelukkig of ongelukkig?

Men mag het *dilemma* nemen zoo als men wil: is hij gelukkig, dan is hij een slecht lid van de Maatschappij; hij laat maar anderen voor zich werken, die hij als het ware op contributie brengt. Hij is gelijk aan de wilde bijen, die den honig der arbeidzame bijen verteeren. Ik ben niet verpligt om iemands luiheid, met mijne giften, te staven. Alleen, wanneer hij in de physieke onmogelijkheid is zijn brood te winnen, moet ik hem helpen. — Is de bedelaar ongelukkig? waarom? omdat hij vragen moet, of omdat hij niet genoeg ontvangt om te leven? — Omdat hij vragen moet? Zoo ja, waarom neemt hij dan niet gretig het middel bij de hand, om niet meer te moeten vragen? Ontvangt hij te weinig om te leven? waarom wil hij dan niet arbeiden om meer te hebben?

5°. Een bedelaar, die gewillig bij zijn bedelen volhardt, wanneer hem een middel aan de hand wordt gegeven om zijnen kost te winnen, is erger dan het dier, dat zijn kroost niet ongelukkig maakt. Wij weten het, allen, een bedelaar wordt in geen gezelschap geduld; de geringste daglooner gevoelt zich boven hem verheven; en dit is geene laakbare trotschheid; het is gevoel van eigenwaarde.

Is nu de bedelaar bewust van de weinige achting, die hij bij elk geniet, hoe goddeloos is het niet van hem, dat hij zijne eigene kinderen in dien verachten stand zoekt groot te brengen, door hun het bedelen reeds bij hunne geboorte te leeren! En gevoelt hij zelf daar niet van; is hem, zoo als b. v. in *Spanje*, het bedelen tot eene gewoonte geworden, tot een handwerk, dat hij even zoo geregeld drijft als een timmerman schaaft of een kleerenmaker den naald hanteert, hoe diep is hij dan niet maatschappelijk gezonken! Geen gevoel van schaamte heeft hij meer; hij heeft dus alles verloren; hij is tot geen nut, dan om tot een toonbeeld te verstrekken van onbeschaamde kaken. En moet dan het getal dier wezens dagelijks aangroeijen! Moet het jongste nageslacht in ons Vaderland met zulke schaamtelooze wezens nog bezoedeld worden?

Alles, want mijn stuk zou u welligt te groot worden, Mijnheer de Redacteur! en daarom wil ik hier afbreken; alles draagt bij, de veiligheid, vooral op de publieke wegen, de goede zeden in de Maatschappij, die alleen door vlijt en liefde tot arbeid aangekweekt worden, het belang der bedelaars zelve, om een einde aan hun rampzalig bedrijf te maken. Het zijn van die lieden, welke men dwingen moet tot hun eigen best.

Wijs zijn dan de maatregelen, die genomen worden, om dat oogmerk te bereiken; en daar in mijne stad thans vaak over dat onderwerp, zoo voor als tegen, wordt gesproken, heb ik gedacht u deze regelen te moeten schrijven, om aan te toonen, dat de *Dissenters* zich laten wegslepen door sofismen, of door een overdreven goed en medelijdend hart.

Ik ben, enz.

(*) *Necessarium* heet, in de metaphysiek, *quod non esse non potest*, d. i. wat niet is, kan niet bestaan, wat dus *zijn* moet.

BEVELSCHRIFT.

Wij Mr. *Cornelis Felix van Maanen*, Minister van Justitie, als door Zijne Majesteit bij voortduring belast met de waarneming der functien van Eersten President van het Hoog Geregtshof in 's Gravenhage,

Bevelen, uit krachte van de Wet, dat de Assises in de Provincie Gelderland voor het eerste vierendeel jaars van den jare 1826, zullen geopend worden te Arnhem, op Donderdag den 30. Maart eerstkomende, des morgens ten tien ure; op den voet, bepaald bij de artikelen 16, 17 en 18 der Publicatie van den 11. December 1813.

Benoemen om dezelve te presideren den Heer Mr. *Willem Hendrik de Greve*, Raad in bovengemeld Hoog Geregtshof.

En gelasten, dat deze ter diligentie van den Heer Procureur-Generaal zal worden bekend gemaakt en afgekondigd.

Aldus gedaan te 's Gravenhage, den 5. Januarij 1826.

VAN MAANEN,

Van wege den Heer Eersten President:
De fungerende Eerste Griffier van het Hoog Geregtshof,
J. H. SPEIRMAN.

De ondergeteekende geeft bij deze dankbaar berigt, dat hij nog voor de kinderen van *G. Piepersmit*, te Markelo, heeft ontvangen:

Van den heer *R. V.* te Z. *f* 2 : 50, en door de bezorging van den heer *J. P. D. J.*, te Dordrecht *f* 1 : 40. Te zamen *f* 3 : 90.

Arnhem, den 5. Februarij 1826. C. A. THIEME.

ARNHEM, den 7. Februarij.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 6. Feb.	1 El	4 Palm	0 Duim;	gewassen 0 D.	gevallen 60 D
Den 7. dito.	1 El	2 Palm	0 Duim;	gewassen 0 D.	gevallen 20 D

Op den 2. Februarij 1826, is te ARNHEM overleden de Wel Edel Geboren Heer *J. F.* DES *TOMBE*, in den ouderdom van ruim vier en vijftig jaren.

---

§ § § Mr. *JACOB NYHOFF*, Notaris te *Arnhem*, § § *qq.*, is van meening, op Donderdag den 26. Januarij † 1826, des avonds ten vijf ure, ten huize van den Kastelein *MAYEN*, in *de Harmonie*, op de *Schoolplaats*, te *Arnhem*, publiek te veilen, en 14 dagen daarna, zijnde Donderdag den 9. Februarij deszelven jaars, ter zelver uur en plaatse, finaal aan den meestbiedenden te verkoopen:

Een HUIS en POTTENBAKKERY, met daartoe behoorende GEBOUWEN en TUIN, een en ander zeer voordeelig staande en gelegen buiten de *Rijnpoort* der Stad *Arnhem*, aan de Rivier *den Rijn*, naast het Erve van den Heer *PULSERS*.

Nadere informatien, mede nopens de veil-conditien, zijn te bekomen ten Kantore van gemelden Notaris *NYHOFF*, in de *Bakkerstraat*, te *Arnhem*.

† † † In het aanstaande Voorjaar, op den dag nader te bepalen, † † zal in het openbaar worden verkocht: Een wel onderhou- § den en een ruim bestaan opleverende WIND-KOREN-MOLEN, *DE MEERMIN* genaamd, met twee daarbij behoorende WONINGEN, staande binnen de Stad *Harderwijk*; waarvan nadere informatie is te bekomen bij *JAN JANSEN*, Molenaar, te *Harderwijk*.

§ § § Uit de HAND te KOOP een BUIL, HARP, § § BAKTROG, MEELKIST, Koperen en † Yzeren PLATEN en verder GEREEDSCHAP, hetgeen tot eene BAKKERY behoort.

Adres bij den Rentmeester van het Burger Weeshuis te *Arnhem*.

† § † *G. W. DERX*, Pianomeester en Muziekhandelaar, † † wonende in de Molenstraat te *Nijmegen*, continueert † met het verkoopen van MUZIEK en ITALIAANSCHE SNAREN, tot de billijkste prijzen. Bevelende zich in de gunst der Beoefenaren en Onderwijzers der Toonkunst, welke op een aanzienlijk rabat kunnen rekenen. Ook zijn, tot zeer matige prijzen, te koop, twee PIANO'S van 5½ octaven.

† § † De AFFAIRE van de Weduwe *P. VAN ELST*, † † Fabriekante in KLEIN GAREN en Koopvrouw § in VLAS, op de Zeugstraat, Wijk F, No. 104, te *Gouda*, zal aldaar, *na 15 Februarij 1826*, op denzelfden voet worden gecontinueerd door haren eenigen Zoon *PETRUS VAN ELST*, die zich aan de geëerde Begunstigers van zijne Moeder aanbeveelt, hun van eene accurate en civiele behandeling verzekerende.

† † † In eene Brouwerij, nabij *'s Hertogenbosch*, wordt § § verlangd, een bekwame KUIPERSGAST. § Adres onder letter G., bij de Boekhandelaars en Courantiers *E. LION* en *ZONEN*, te *'s Hertogenbosch*. Brieven Franko.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.